॥ वैशम्पायन उवाच ॥ गत्वा तु तां भार्गवकर्म्मशालां पार्थौ पृथां प्राप्य महानुभावौ। तां याज्ञसेनीं परमप्रतीतौ भिक्षेत्यथा वेदयतां नराग्र्यौ।

कुटीगता सा त्वनवेक्ष्य पुत्रौ प्रोवाच भुङ्क्षेति समेत्य सर्व्वे। पश्चाच्च कुन्ती प्रसमीक्ष्य कृष्णां कष्टं मया भाषितमित्युवाच।

सा धर्म्मभीता परिचिन्तयन्ती तां याज्ञसेनीं परमप्रतीतां। पाणौ गृहीत्वोपजगाम कुन्ती युधिष्ठिरं वाक्यमुवाच चेदं।

॥ कुन्त्युवाच ॥ इयन्तु कन्या द्रुपदस्य राज्ञस्त्वदानुजाभ्यां मयि सन्निसृष्टा। यथोचितं पुत्र मयाऽपि चोक्तं समेत्य भुङ्क्षेति नृप प्रमादात्।

मया कथं नानृतमुक्तमद्य भवेत्कुरूणामृषभ ब्रवीहि। पञ्चालराजस्य सुतामधर्म्मो नचोपवर्त्तेत न विभ्रमेच्च। ७२३५

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ स एवमुक्तो मतिमान्नृवीरो मात्रा मुहूर्त्तं तु विचिन्त्य राजा। कुन्तीं समाश्वास्य कुरुप्रवीरो धनञ्जयं वाक्यमिदं बभाषे।

न्व्याजिता फाल्गुन याज्ञसेनी त्वयैव शोभिष्यति राजपुत्री। प्रज्वाल्यतामग्निरमित्रसाह गृहाण पाणिं विधिवत्त्वमस्याः।

॥ अर्जुन उवाच ॥ मा मां नरेन्द्र त्वमधर्म्मभाजं कृथा न धर्म्मोऽयमशिष्टदृष्टः। भवान्निवेश्यः प्रथमं ततोऽयं भीमो महाबाहुरचिन्त्यकर्म्मा।

अहं ततो नकुलोऽनन्तरो मे पश्चादयं सहदेवस्तरस्वी। वृकोदरोऽहञ्च यमौच राजन्नियञ्च कन्या भवतो नियोज्या।

एवं गते यत्करणीयमत्र धर्म्यं यशस्यं कुरु तद्विचिन्त्य। पञ्चालराजस्य हितञ्च यत्स्यात्प्रशाधि सर्व्वे स्म वशे स्थितास्ते। ७२४०

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ जिष्णोर्व्वचनमाज्ञाय भक्तिस्नेहसमन्वितं। दृष्टिं निवेशयामासुः पाञ्चाल्यां पाण्डुनन्दनाः।

दृष्ट्वा ते तत्र पश्यन्तीं सर्व्वे कृष्णां यशस्विनीं। सम्प्रेक्ष्यान्योन्यमासीना हृदयैस्तामधारयन्।

तेषान्तु द्रौपदीं दृष्ट्वा सर्व्वेषाममितौजसां। सम्प्रमथ्येन्द्रियग्रामं प्रादुरासीन्मनोभवः।

काम्यं हि रूपं पाञ्चाल्या विधात्रा विहितं स्वयं। बभूवाधिकमन्याभ्यः सर्व्वभूतमनोहरं।

तेषामाकारभावज्ञः कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः। द्वैपायनवचः कृत्स्नं सस्मार मनुजर्षभः। ७२४५

अब्रवीत्स हि तान्भ्रातॄन्मिथो भेदभयान्नृपः। सर्व्वेषां द्रौपदी भार्य्या भविष्यति हि नः शुभा।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ भ्रातुर्व्वचस्तत्प्रसमीक्ष्य सर्व्वे ज्येष्ठस्य पाण्डोस्तनयास्तदानीं। तमेवार्थं ध्यायमाना मनोभिः सर्व्वे च ते तस्थुरदीनसत्त्वाः।

वृष्णिप्रवीरस्तु कुरुप्रवीरानांशसमानः सहरौहिणेयः। जगाम तां भार्गवकर्म्मशालां यत्रासते ते पुरुषप्रवीराः।

तत्रोपविष्टं पृथुदीर्घबाहुं ददर्श कृष्णः सहरौहिणेयः। अजातशत्रुं परिवार्य्य तांश्चाप्युपोपविष्टान् ज्वलनप्रकाशान्।

ततोऽब्रवीद्वासुदेवोऽभिगम्य कुन्तीसुतं धर्म्मभृतांवरिष्ठं। कृष्णोऽहमस्मीति निपीड्य पादौ युधिष्ठिरस्याजमीढस्य राज्ञः। ७२५०

तथैव तस्याप्यनुरौहिणेयस्तौ चापि दृष्टाः कुरवोऽभ्यनन्दन्। पितृस्वसुश्चापि यदुप्रवीरावगृह्णतां भारतमुख्य पादौ।

अजातशत्रुश्च कुरुप्रवीरः पप्रच्छ कृष्णं कुशलं विलोक्य। कथं वयं वासुदेव त्वयेह गूढा वसन्तो विदिताश्च सर्व्वे।

तमब्रवीद्वासुदेवः प्रहस्य गूढोऽप्यग्निर्ज्ञायत एव राजन्। तं विक्रमं पाण्डवेयानतीत्य कोऽन्यः कर्त्ता विद्यते मानुषेषु।

दिष्ट्या सर्व्वे पावकाद्विप्रमुक्ता यूयं घोरात्पाण्डवाः शत्रुसाहाः। दिष्ट्या पापो धृतराष्ट्रस्य पुत्रः सहामात्यो न सकामोऽभविष्यत्।